

نقد نوستالژی در آثار نقاشی معاصر ایران

چکیده:

نوستالژی یا برگشتن به گذشته ای که به مکان و زمان وابسته است، و گاه‌ها انسان به خیال و گذشته خود برمی‌گردد. نوستالژی اگر چه دارای کیفیتی عاطفی است جنبه عقلی هم در آن دخیل می‌باشد، عقلی که همراه با گذشت زمان به معماهایی پیچیده در ذهن تبدیل می‌شود که ناخودآگاه یک زمان از خاطره‌ها به یاد می‌آیند، و در زمان حال حاضر می‌گردند، تقریباً همه انسانها در توالی زمانی خویش آنرا تجربه نمودند. این احساس در کار هنرمندان بشدت صدق می‌کند و در ضمیر ناهوشیار و هوشیار در خواب و بیداری به نوعی متصور می‌گردند.

این تجلی احساس نوستالژی در آثار نقاشان معاصر ایران چگونه متجلی می‌گردد؟

طرز زندگی هنرمند در خواستگاهش چه تأثیری در اثرش باقی می‌گذارد؟

بنظر می‌رسد اثر هنرمندان سنتی در کارهای مدرن هنرمند معاصر باعث نوعی ابداع و نوآوری شده است. پیشینه معلوم می‌کند نوستالژی در اکثر هنرمندان آنها را به سنت و فرهنگ گذشته برمی‌گرداند و در بسیاری از آثار هنرمندان این دیدگاه ملاحظه می‌شود.

در نتیجه برگشتن به تاریخ نقاشی گذشته انسان هنرمند را، به نوعی به تعالی می‌رساند، و به واسطه ذات مذهبی دچار نوعی متافیزیکی یا دگرگونی می‌گردد، آنچه در حال حاضر در عموم هنرها حکمفرماست. شوری در او تعلق می‌گیرد که بی‌اعتنا از آنچه در زمان حال می‌گذرد نیست. به دنبال سرزمین بدوی و جستجوی آن در رد پاهای شرقی به رنگ‌های شاد و فضای دو بعدی در فضای سه بعدی کنکاش می‌نماید. در واقع می‌خواهد به بیننده حقیقتی که در گذشته آشکار بوده با دوباره کاری احیا نماید و قهرمان اثر خویش گردد، گاهی عاطفی، گاهی عقلی و گاهی به سمت احساس خویش به جهان متغیر خویش نشان دهد که زندگی می‌تواند پایدار بماند.

واژه‌های کلیدی:

نوستالژی، سنت، مدرن، اثر هنری